

[Nørskov.]

for de vestjyske Egne saa betydningsfulde Sag paa en saa tilfredsstillende Maade som muligt. Lad os da skride til Handling, medens Tid er!

Paa mit Partis Vegne anbefaler jeg Forslaget til en saglig og velvillig Behandling i et Udvalg.

Boeck-Hansen: Det ærede Medlem Hr. Marinus Sørensen spurgte den højtærede Minister om adskillige Ting, bl. a. om, hvordan det vilde gaa, naar man gennemførte dette Bygværk. Imidlertid, det meget store Spørgsmaal er jo dette, om denne Tange kan holde, uden at der foretages noget indgribende, noget helt nyt deroppe. Dette Spørgsmaal maa vist besvares med Nej, det er de allerfleste dog vist blevet klar over. Der er vel fornuftigvis ikke nogen, der vilde begynde at lukke eller spærre noget dansk Gennemsejlingsfarvand, uden at der var aldeles tvingende Grunde dertil, og selv om man maaske kan sige, at Limfjorden ikke altid har været Gennemsejlingsfarvand, vil naturligvis ingen Mennesker indlade sig paa at spærre de Farvande, der her er Tale om, hvis man paa nogen Maade kan undgaa det — det er vist hævet over enhver Tvivl. Udviklingen har da ogsaa vist, at man gennem Tiderne har gjort, hvad man formaaede, for at holde Besejlingsforholdene deroppe i Orden, og man har brugt mange Penge til at bygge Høfder. Man har ment, at det var det rigtige, og ikke mindre end 99 store Høfder er bygget for at holde Tangen. Nu kan man maaske hævde, at disse Penge ikke er givet godt ud, man kunde maaske endog sige, at hvis man ikke havde givet de Penge dertil, boede der ikke saa mange Mennesker i Thyborøn som nu. Men man maa huske paa, at Tangen har dog holdt igennem et halvt Hundrede Aar, netop paa Grund af, at disse Høfder har været bygget, og man har før i Tiden altid anset Høfder for ét ufejlbarligt Middel til at holde en saadan Kyst i Orden, saa der er ikke nogen Grund til at rette nogen som helst Bebrejdelse til nogen som helst Side i den Anledning.

Det er svært at binde Havet, det bryder sig undertiden Veje, som man ikke havde tænkt sig, og det er aabenbart det, Havet er i Færd med her. Tilsyneladende er Stranden vel blevet fuldstændig bevaret, men Vandbygningsingeniøren deroppe opdagede for en halv Snes Aar siden, at selv om Kysten var bevaret, var Vanddybden ingenlunde bevaret, tværtimod, den forøgedes, og Dybdekurverne nærmede sig med foruroligende Hast til Stranden, saaledes at man

maatte imødesee med en til Sikkerhed sig nærmende Mulighed, at Højderne en skønne Dag vilde styrte i Havet; saa vilde den svage, lave Tange ikke kunne holde, og man stod da over for en Katastrofe, hvorved baade Mennesker og Materiel kunde lide, endogsaa kunde Menneskene sætte Livet til.

Det er klart, at naar man er kommet saa vidt i sine Konstateringer, maa man søge at afværge en saadan Ulykke, hvis det paa nogen Maade kan gøres, og Spørgsmaalet er saa kun: Hvordan kan det gøres? Det Spørgsmaal, der stilles Rigsdagen, er: Hvor mange Penge kan og maa man ofre paa Løsningen af denne Sag?

Sidste Gang dette Spørgsmaal var rejst i det høje Ting, sagde man fra Ministeriets Side, at man skulde ganske simpelt lukke Gennemsejlingen, det vilde være det eneste rationelle, men dog stod den Udvej stadig aaben, at man kunde bygge en Skibsfarts- og Gennemstrømningsluse i Dæmningen, hvis Rigsdagen vilde ofre de dertil fornødne Midler. Man var imidlertid klar over, at der samtidig maatte bygges to lange Moler ud i Vesterhavet, for at Tangen kunde blive styrket tilstrækkeligt, og for at Gennemsejlingen kunde sikres. Men saa var der jo det Spørgsmaal, at naar man nu alligevel var kommet saa vidt, at man vilde bygge de to lange Moler — og de skulde være en 5 km tilsammen — ud i Havet, om det saa ikke var tilstrækkeligt? Det Spørgsmaal blev rejst, og man maa vel sige, at det blev ikke afvist af de sagkyndige. Adskillige af de sagkyndige mente, at der var dog en Mulighed til Stede der, som det var værd at prøve — Vandbygningsvæsenet har vel anset det for mindre sandsynligt. Men naar man nu alligevel er kommet saa vidt, at man vil bygge de to Moler, saa er det dog et Spørgsmaal, om man ikke skulde søge at faa nogen Erfaring ved først at bygge disse Moler og se, om det var tilfredsstillende, altsaa om de ikke skulde kunne klare Spørgsmaalet. Man vilde spare mange Penge derved, man kunde vel spare 25—30 Mill. Kr.; hele Projektet er jo en meget kostbar Historie, og der er god Grund til at tænke paa at spare ogsaa paa denne Kyst. Der er naturligvis det Usikkerhedsmoment, at medens Græsset gror, dør Horsemor. Og det kunde jo tænkes, at medens man byggede Molerne, skete der en Ulykke, og at man ikke naaede at faa Erfaringerne, før Ulykken var indtraadt. Efter hvad jeg har forstaaet, vil der medgaa 12—14 Aar til at bygge disse Moler, og skulde man saa bagefter komme i Tanke om, at Dæmningen alligevel var nødvendig,